

BLA BLA BLA

BLA BLA BLA

BLA BLA BLA

BLA BLA BLA

BLA BLA BLA

BLA BLA BLA

BLA BLA BLA

BLA NIK

ČERVEN 16

NAZDAR

Po delší odmlce tady máme nové číslo Blaníku! Číslo je nacpané články o akcích, které se vám líbily a jinými dalšími zajímavými věcmi. Jako se nám změnilo vedení Blaníku, tak i do redakce jsem přišla jako nováček já (možná proto na mě padlo psaní prvního úvodníku? :))

Do budoucna bychom časopis chtěli trošku inovovat a zvlášť udržet pravidelné vydávání. K tomu ovšem potřebujeme vaší pomoc, abyste nemuseli číst pouze články ode mne a Rádia.

Přejeme mnoho krásných zážitků o nadcházejících prázdninách, povedené tábory a zvláště vždy bezpečný příjezd domů!

Za redakci Blaníku

Škubka

CO KDE ZDE

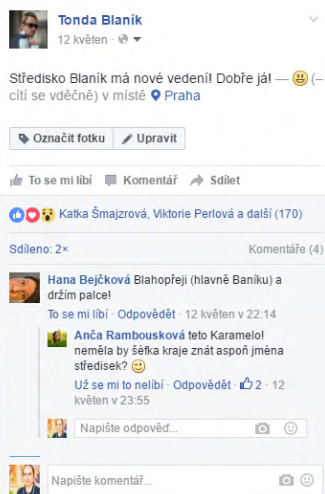
- úvodník
- rozhovor s GML
- jak řešíte poplachy?
- ohlédnutí za křížovou cestou
- modřanská klubovna
- střediskové sportování
- pouť na Ivančenu
- kuličkárna Chessmaster
- pomoc na hranicích
- by the way
- kafe pro Rysa
- smějte se s dívkou Blaníku

HELE, SEHNAL JSEM VÁM
NOVÝ VEDENÍ. ALE VSAĐÍM
BOTY, ŽE PŮLKA Z NICH BU-
DOU PĚKNÝ VOPIČÁCI.

ROZHOVOR

Ve čtvrtek 21. dubna neproběhl dle plánu střediskový sněm. 12. května se ale uskutečnil a středisko Blaník si zvolilo nové vedení v podobě Anny Rambouskové - Anči a Filipa Foglara - Vopyse.

Neváhali jsme a ještě na sněmu se zeptali George, Minitů a taky trochu Lva, co a jak.

Co bylo za těch šest let nejtěžší?

M: Asi ty chvíle mlčení na střediskovkách. Ty byly občas fakt dlouhý.

G: Má pravdu. A dokopat někoho, aby řekl svůj názor,

A co byla naopak největší radost?

G: Vedení střediska Blaník (*mírně huhlá - dort v puse - pozn. red.*)

Konkrétně?

M: Už jen to, moci někde říct, že jsem ve vedení střediska Blaník je cool. Je to čest. Všichni si myslí, že na to člověk musí mít nějakou úplně speciální kvalifikaci.

G: Napsat si do životopisu, že máš pod sebou 150 dospělých lidí a 550 dětí.

M: A vedení Řemřichu, to určitě taky.

Šli byste do toho znova?

(několik vteřin ticha, respektive nějakého Rakova pokřikování v pozadí)

G: Ty seš vůl *(humorný smích)*.

M: Teď asi ne, ale tenkrát jo. Jakože kdybych věděla, jaký to bude, tak do toho určitě půjdu znova.

G: Já toho určitě nelituju.

Kam by Blaník měl dle vás dál směřovat?

M: Mně by se líbilo, jako budoucí matce dětí, které budou do Blaníku chodit, aby si udržel tu svéráznost a rozmanitost, ten prostor pro to být různí. Že není jen jedno správné řešení, že jsou různé pohledy na věc. Jistou svobodomyslnost. Ale zároveň, aby všichni spolu dokázali i přesto mluvit a být.

G: *(potutelně se usmívá)* Já přeju Blaníku, aby pořád měl přístup k té hromadě nadšených lidí, kteří se teď, v průběhu předsněmovních diskuzí objevili. Je vidět, že ty lidé tady jsou a že jim na Blaníku záleží. A aby tyhle lidi dokázal využít a dal jim možnost se realizovat.

Lev *(přišel až teď):* Vojto, odhlasovali jsme usnesení, že tě naučíme pít tak, aby ses na příštím sněmu opil.

A co budete dělat teď?

M: Doufám, že budu dneska v noci konečně spát. Jinak nevím.

L: Odjedeme na dovolenou!

G: On to Lev neví, ale teď jsem Minitú nabízel, a tímto to nabízím i Lvovi, že spolu půjdeme na večeri.

M: A možná i znova někdy na motokáry nebo paintball, to jsme už kdysi byli a bylo to fakt dobrý. Ale jinak vlastně kromě večere vůbec nevím, co skautsky bude. A jsem na to zvědavá. Co si kdo vysvětlí a co vymyslím já, abych skautem nebyla jen do roku 2016.

G: Můžeš být skautem pořád.

M: No jo, ale jak se to bude projevovat?

Lve?

L: Co? Já jsem sice koukal na vás, ale poslouchal jsem vedle.

Nezbývá než poděkovat a popřát všem dobra plné kapsy.

Za redakci časopisu Blaník *Ojta*

POPLACH!

Skautis je malý Matrix, respektive jako agent Smith který ví první poslední. Jisté je že, každý kdo zná své přístupové heslo a jméno, se může díky tomuto Smithovi dozvědět kde plánujete tábořit. A tím to začíná být zajímavé. Nečekané návštěvy na sebe tím pádem nenechají dlouho čekat. Nejsme naštěstí tak daleko aby docházelo ke swattingu ač i to se může přihodit, kupříkladu když táboříte 700 metrů od hranice s Německem. Anketní otázka tedy zněla co si počnete až váš tábor bude přepaden, či co si počnete až budete přepadat. Všem vedoucím přeji co nejmenší počet placených alimentů:-)

Rádío

UTAHOVÉ:

„Obrana Utažského tábora jest vysokou prioritou a jako taková jest klasifikována jakožto tajná pod tím nejpřísnějším možným utajením. Vedení Utažského tábora se tímto pozastavuje nad drzostí redakční rady a upozorňuje ji, že s tak vlezlými dotazy může jednoho dne očekávat přepad i na svém pražském stanovišti. Přepad odvracíme tvrdě a přepadáme, abychom nepříteli pokořili. Proto, redakční rado, začni si u bytu stavět hlídky.“

Bobeš

MAYOVÉ:

[1] Pokud v našem tábořišti k přepadu dojde, rozdělí si členové oddílů v rámci každého tee-pee kdo půjde bránit stožár a kdo zůstane ochraňovat věci ve stanu. Tak předejdeme nepříjemné situaci, kdy jsou všichni zalezlí pod plachtou a přepadající oddíl nám bez problému podřeže stožár. Hlídky jsou svým způsobem prevence, ale ne před ohlášeným přepadem, nýbrž před tím neohlášeným.

[2] Oznámit přepad cizího tábora vedoucím mi přijde jako poměrně nutná záležitost. Předejde se tak nepříjemností spojeným s rozbitím majetku a následným hrazením škody a dalším.

Celý přepad bere náš oddíl spíše jako způsob k pobavení a pošádění. Přepad není nikdy veden za cílem zničit co nejvíce věcí, znepríjemnit prázdniny sousedním tábořištím a ztrapnit přepadáváný tábor. Jde o skautský způsob zábavy a toho se náš oddíl drží.

skoro vedoucí Johny

KUNRATICE

Přepady rozhodně nebereme na lehkou váhu, kdy k němu dojde, dětem samozřejmě neříkáme, (párkrát se ovšem stalo, že se po táboře roznesly drby, že „zítra večer má ta a ta osoba přepadat“ - ne vždy se ukázaly jako pravdivé, nevím, jak přesně vznikaly, možná někdo viděl Fíka, jak leze do spacáku v botách, možná měl něčí starší bratr v rodinném prázdninovém rozvrhu podezřelé bílé okénko). Nicméně obvykle děti o přepadu neví, takže žádné zdvojování hlídek na den přepadu neděláme, to ovšem neznamená, že by byly hlídky považované za jakýsi zbytečný přežitek.

Dá se říct, že hlídky bereme jako prevenci, ovšem, nutno podotknout, prevenci s velkým P. I nejmenší děti projdou tuhým výcvikem, jež si (zvlášť v posledních letech) získal značnou oblibu. Jedná se o instruktáž hlídek, odehrávající se hned na začátku tábora. Generál a jeho drsní hoši Drůbež a Dejv a samozřejmě strašný Láďa si získali navždy místo v dětských srdcích. Při instruktáži se děti učí různoličným rafinovaným strategiím útoku a obrany a všerůzným trikům, figlům, chvatům a obchvatům, jež si má hlídka osvojit.

Pokud jde o přepad z pozice vetřelce, mohu vycházet jen z vlastní zkušenosti, kdy jsem se svou družinkou jako rover podvákrate přepadala náš tábor. Přepad jsme tuším ohlásili, k hlavním důvodům přepadu podle mě patří primárně potěšení z toho, když člověk nachytá hlídku na švestkách. Dále je samozřejmě účelem přezkoušet bdělost hlídky, akceschopnost tábora, celkově dodat hlídkám smysl a samozřejmě zprostředkovat nějaké vytržení z nudného rutinního nočního programu, jímž obvykle bývá spaní. Cizí tábor jsem zatím nepřepadala, ale nasísnout, jak fungují hlídky jinde, by pro mě byla zajímavá motivace.

A osobně mě při přepadu nejvíce zajímá jídlo, (co s takovým hrncem v noci v lese, jíst se to nedá...), takže sklípek je cíl číslo jedna a pak samozřejmě budík, je to věc cti každé hlídky, by pod jejím dohledem nebyla budíku zkrivena ni ručička.

Míček

KŘÍŽOVKA

Křížová cesta je každoročně probírána na střediskovkách. Mnohdy to klapne a středisko se sejde v jeden den, v jednu hodinu na jednom místě. S tím, kolik nás je, je většinou problematické na KC slyšet co se na zastaveních říká, zkrátka není přes hradbu lidských hlasů vidět. Nicméně říká se, že v jednotě je síla, a v počtu jistě také. Zeptali jsme se co si o "masové křížové cestě" myslí rodiče dětí z našeho oddílu. Snad nebude tento "průzkum" přespříliš subjektivní a snad ve vás vzbudí jistotu toho že v Křížové cestě je před velikonoci nějaký význam.

Rádio

„Akce typu KC podporujeme, jsme rádi, když se středisko sdružuje na takových akcích. Je dobré, když se jednak sejdou oddíly pohromadě a zároveň si uvědomí, že je jim společná křesťanská orientace.

Líbí se nám, že je podporována tolika oddílů a že se účastní společně s dětmi z oddílů řada rodičů. To prohlubuje vztah rodičů a oddílů. Daní za určitou masovost je skutečnost, že u mnoha zastavení není moc slyšet a často nic vidět. Pěkné je naopak společné zakončení v kroužku, přičemž čím je kruh větší, tím lépe.“

Honza a Márinka

rodiče sourozenců z ČŠ a MK

MODŘANY

Klubovna v Modřanech je pro nás Keyu takový evergreen. Již je to přes šest let, co jsme se začali stěhovat z Krče právě do Modřan na konec ulice Botevova. Nachází se tam pro mnohé z Vás jistě alespoň od pohledu známý baráček, který skrývá mnoho mimořádných tajů.

Už jenom způsob, jak jsme se dovnitř dostávali jistě stojí za zmínku. Téměř všechny dveře byly zamčené, tudíž nám nezbývalo, než je násilím vypáčit či vyrazit. Po jejich otevření se nám naskytl neobyčejný pohled. Místnosti za skládané všelikým haraburdím, školními lavicemi, desítkami starých tiskáren a počítačů, zpuchřelých gumových lodí, komunistických centurionských stanů, teepek, podsad, pádel, maskovacích sítí, rozbitých badmintonových raket a mnoha dalšími věcmi.

Zabralo nám dobré čtyři roky, než jsme vůbec všechny věci prohlédly, velkou část z nich vyhodili či někam uložili, nebo si je Fík s Vykačem vzali domů pod postel. V případě Vykače spíš do garáže, protože tak velkou postel nemůže mít žádný člověk :).

Přestože nám v klubovně zůstává už jen malý zlomek původních věcí, stále se objevují nové, které nás nepřestávají udivovat. Třeba před měsícem jsme objevili tři zbrusu nová lasa, docela pěkné plachty a pár set starých propagačních skautských nálepek. Už se těšíme, co přijde příště.

Když se nám podařilo jakžtakž vyklidit celou budovu od sklepa až po půdu, mohli jsme se vrhnout na úpravu budovy, aby splňovala veškeré požadavky na klubovnu. Proto jsme jeden víkend kopali na zahradě díry a odpojovali okapy z kanalizace. Budovali jsme v suterénu nový záchod, vytvářeli úložný systém na půdě, vybourali nefunkční krb a nahradili ho kamny, vyměňovali překlad nad dveřmi a mnoho dalšího. Stavební práce je stále dost, ale jednou i na tu kolaudační party dojde. Při každé další brigádě si pokaždé říkáme: „Jo, to až se tu budeme přezouvat, ...“

Kuře, Keya

SPORTUJEME

Jednoho pošmourného dne, přišel pravdivý email o tom, jak ubohá je docházka lidstva na střediskové sportování. Mail nic nevyčítal, jen řekl pravdu a nabídl volitelného kandidáta. Totiž že si místo klasického fotbal-florbal-volejbal, půjdeme hrát na píseček. Na píseček do Podolí.

Slovo dalo slovo a šest lidí vyplnilo kladně důdl. Prý pondělí že to klapne, v době sportů.

Víkend před osudným dnem P, byl jak se říká na pláštěnku a tak to vypadalo že počasí nám nakonec opalování a stavění báboviček překazí.

Nestalo se, nebe se umoudřilo a zavadlo nám šanci zažít něco nového, neotřelého, už jednou slibovaného. Do podolského areálu jsem s Bobíškem dorazil jako první, předstih nám dal příležitost se občerstvit po cestě do schodů pomocí zlatavého moku. Půllitry ještě nepřistály na stůl a už tu byla Máňa. Další pravidelná přizpěvatelka do sportovního týmu. Po chvíli dorazili pan svolavatel a Citron. Kupodivu ani jeden nepřijeli autem, nýbrž mastnou tyčí.

Po převlečení do plavek či něčeho podobného jsme šli na věc. Souboj dva proti třem zdál se býti ze začátku trochu nevyrovnaný. Sluníčko svítí do očí a tak, znáte to. První kolo vyhrála dvojice. Bobíšek vzteky stavěl hrady. Pak se kreslily Archimédovy kruhy, které nakonec byly globalitou zrušeny.

Po vydatném zážitku jsme si dali "jedno" na závěr a vyklepali písek a taky vyklepali většinu drbů a informací, jež se jinde říkat nedají. A pak už jen zase zpět ke spodině velkoměsta. Zbývá jen vzpomínat a doufat v další.

Přidejte se příště! Stojí to prostě zato!

Rádio

BEJT KAŽDEJ POCTIVEJ
JAK SKAUTI, TAK SE MŮ-
ŽEME VŠICHNI JÍT LEDA
TAK KLOUZAT.

IVANČENA

ANEK: „PROČ JSME TAM JELI?“

23. – 24. 4. 2016

Tuto a jí podobné otázky jste dost možná i vy, kteří jste se této skautské pouti někdy zúčastnili a nebydlíte zrovna nejbliž, svému okolí již několikrát zodpovídali. Dost možná ještě navíc lidem, kteří ani neznají patro na skautů, sv. Jiřího, na jehož svátek se pouť na Ivančenu koná, natož pak Ivančenu samotnou. A to přestože se jedná o bezkonkurenčně nejvýznamnější skautské pietní místo. A také o jeden z nejoriginálnějších památníků obětem nacistického teroru, co u nás máme.

„Co to vlastně ta Ivančena je?“ – „Aha, kopec... cože, až v Beskydech???“ – „Proč se ty skautské poutě konají zrovna tam?“ – „Nemůže to být někde...ehm...na dostupnějším místě?“ – „Proč v dubnu? Není tou dobou v Beskydech ještě moc zima?“ – „Stojí to vůbec za těch několik hodin cesty?“

Po smršti takových dotazů je člověk najednou bezradný, neví, čemu odpovědět dřív. Nejradši by se někde schoval a počkal, až bouře přejde. Nejlepší by vůbec bylo, kdyby to „někde“ bylo s Wi-Fi. Mailem nebo přes sociální sítě se to vyřeší nejsnáze a nejrychleji. Navíc by to jistila internetová KPZ v podobě bratra Googlu a sestry Wiki, kteří by nám s odpověďmi ochotně pomohli.

Jenže takovou kliku člověk obvykle nemá. Bohužel.

Bohužel? Až tak skepticky to nevidím. Naopak, ztotožňuji se s protičudným „bohudík“. Bohudík, že se nám ono štěstí vyvléknout se z odpovědi obvykle vyhýbá. Všetečné otázky našeho okolí nás tak motivují si na ně vytvořit vlastní odpovědi. A tím i vlastní názor na to, proč nám tato pouť stojí za několik hodin cesty vlakem a pak ještě několik kilometrů pěšky. Do kopce. Možná, že vám s jeho vytvářením pomůže právě zodpovězení oněch všetečných otázek.

Co to je, ta Ivančena? Jak jsem již naznačila výše jde především o pietní místo. Z geografického hlediska se sice jedná o vrch na úbočí Lysé hory, nejvyššího vrcholu Moravskoslezských Beskyd; pro nás je ale mnohem důležitější její význam. Či spíše význam obrovské mohyly z kamenů nej-

různějších velikostí. Důvodem, proč mohyla zrovna na Ivančeně stojí, je víc jak sedmdesát let stará událost z konce druhé světové války. Nacisté tehdy těsně před osvobozením bez jakéhokoliv soudu či povolení nadřazených popravili členy ostravské skautské odbojové skupiny: jednalo se o jedny z posledních obětí šestiletého konfliktu. Jejich přátelé a známí z oddílů i zbytku odbojové skupiny se téměř vzápětí začali každoročně setkávat právě na Ivančeně. Na památku svých blízkých, na připomenutí jejich nesmírné odvahy a nasazení pro svobodnou vlast, za něž zaplatili životem.

Tato setkání se konala co nejblíže svátku sv. Jiří, patrona skautů, nejlépe přímo v onen den, tedy 24.dubna. Proč zrovna tehdy, je minimálně nám skautům dobře známo. Skauty – hrdiny, až do konce věrné nejen „vlasti i bližním“, je, uznejte, nejvhodnější připomenout právě v den zasvěcený jejich patronovi.

Záměr prvních „poutníků“ na Ivančenu, aby se na tyto skauty nezapomnělo, se bezesporu naplnil. A to navzdory komunistické diktatuře, kdy byla tato setkání často zakazována. Skauti (a nejen oni) se na Ivančeně scházet nepřestali. V dnešní době jsou „pouté“ na Ivančenu v den svátku sv. Jiří tradicí známou mezi skauty po celé republice. Důkazem je toho mohyla, založená vedle původního dřevěného kříže. Bylo a je tradicí, že každý, kdo má kolem cestu, přiloží na mohylu kámen. Mohyla, v jejížž útrobách je i meteorit, je dnes tak ohromná, že pod její mnohatunovou váhou ujíždí svah.

– „Není to plýtvání peněz, jezdit na skautské akce tak daleko??“

Věřím, že kdyby se vás teď někdo nečekaně otázel, „proč jste tam vlastně jeli“, nemusel by na odpověď čekat dlouho. Za mě (podle toho, co jsem slyšela, doufám, že i za celou společnou delegaci Modrého klíče a Černého šípu) můžu potenciálním tazatelům odpovědět, že jsme tak kvůli uctění památky, odvahy a věrnosti, díky nimž můžeme být „hrdí, že jsme skauti“. Motivací k tomu, proč zrovna (/až) letos, byla přestavba ivančenské mohyly, plánovaná na příští rok za účelem její stabilizace a nezřícení se do údolí (*rekonstrukce začala týden po akci a už finišuje - pozn. red.*)

Mimochodem, větu - „Jsem hrdá, že jsem skautka“, kterou jsem o tři řádky výše parafrázovala, nemám ze sebe. Potěšilo mě to, jelikož mi nevědomky sdělila, že zvláštní pocit, který jsem měla nejdřív při poslechu příběhu, popisujícího osudy oněch skautů, a pak když, notně zpocený stane před monumentální mohylou postavenou na jejich památku a odkaz, asi není ojedinělý.

Je to pocit, kdy je člověk současně hrdý na to, že je skaut, kdy je rád, že nežije v tak složité době, kdy ví, že se tato doba nesmí nikdy opakovat. A zároveň kdy cítí odpovědnost za to, aby se tak skutečně nestalo. Nejsou tyto věci (seznámení se s příběhy lidí, kteří nám mohou být vzorem, uvědomnění si hrdosti na příslušnost k Junáku, spoluodpovědnosti za současný stav naší země a vděčnosti za to, že žijeme, kde a kdy žijeme) dostatečné důvody pro cestu na Ivančenu?

Ano, uznávám, pro pražáky je to dál, než do Šárky. Ano, stojí to dokonce víc, než zmrzlina na Václavském náměstí. Ale zkuste si na druhou miskou vah dát výše uvedené důvody, proč tam vlastně jet, a přidat nádhernou přírodu. Mám dojem, že vím, která miska nakonec převáží. Vážně, není a nebude to plýtvání peněz – ani kdybyste se tam vypravili vícekrát .

Jedte na Ivančenu!

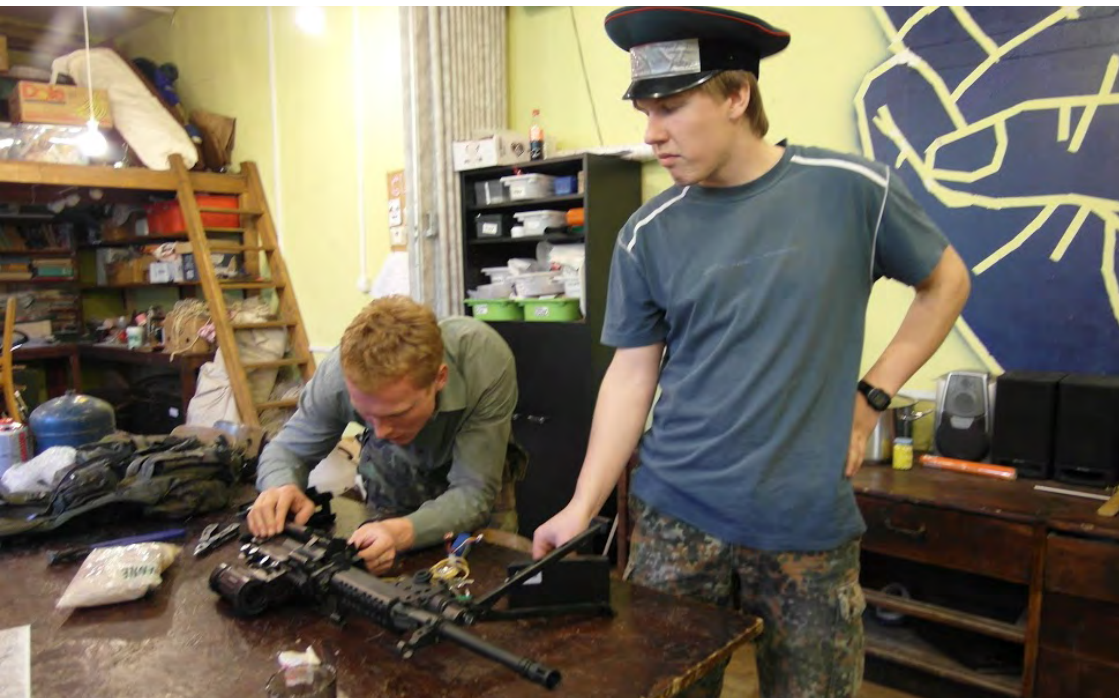
*Za výpravu MK a ČŠ
Eko*

CHESSMASTER

Airsoftová akce pořádaná vedoucími z Protěže a Keyi pro kluky z celého střediska.

Sešli jsme se v krčských klubovnách, kde proběhl výcvik a kde nám řekli, co budeme dělat. Poté nás naložili do letadel (aut) a vysadili nás na území protektorátu. Tam jsme se po tom co jsme se zorientovali vydali směrem ke vchodu do kanálu. Tam jsme objevily další skupinu, se kterou jsme prošli kanálem. Vylezli jsme blízko u kolejí, podél kterých jsme se dostali k nacistické továrně. Tam proběhla první bitva, při které jsme osvobodily Kinga, vůdce předchozí skupiny. Po bitvě jsme nasedli na autobus a odjeli do Brd, kde jsme došli na určené místo a šli spát. Ráno jsme společně s dalšími skupinami, které přišly později než my, vyrazili k místu další bitvy. Šli jsme lesem, a najednou po nás začali střílet, strhla se bitva.

Byla to velice vyčerpávající, leč zábavná a v závěru docela napínavá bitva. Ta napínavost byla způsobena nedostatkem kuliček a k tomu naším nezodpovědným nakládáním s tímto materiálem, takže posledních deset minut naše zraky spočívaly spíše na zemi, která byla jediné atraktivní místo, co se nálezu kuliček týče. Po hodině bitvy rázem všichni vedoucí

umřeli (asi jim taky došlo palivo) a my jsme vybojovali kilo prakticky nepoužitelných kuliček a apetito a okurku a chleba a další apetito a taky instrukce, které jsme dostali díky vysílačce, kterou jsme táhli, a zasvěcení vědí, že vysílačku táhnout nechcete. Skolióza všech, kdo ji nesli, byla větší nebo aspoň byla.

Dostali jsme instrukce a vydali se na cestu. Na cestě byla zábava v podobě chůze a plýtvání kuličkami. Když jsme se dostali až k další bitvě, celá vypadala jako posledních deset minut té předešlé, pročez vedoucí umřeli už po půlhodině, ale i tak to byla legrace. Tato bitva byla vedena o vysílač, který jsme měli zničit. To se povedlo a šli jsme asi půl hodiny a už jsme stavěli, páč jsme se střetli s druhou skupinou, se kterou jsme byli rozstřetnuti při předposlední bitvě. Najednou na nás vyběhli vedoucí ze všech stran a začala další. Poté, co jsme dávali najevo, že nás nebaví střilet naprázdno, bitva skončila a my jsme šli na místo spánku. Ale na místo spánku jsme šli spát noční hru o mapu na zmapování objektu, ve kterém budeme bojovat příští den. Po hře jsme se sešli k ohni na večeri a jedli jsme a jedli. Až na mě, spícího někde o kilometr dál v houstníku.

Příští den jsme byli vzbuzeni budíkem ve čtyři ráno a šli jsme čtyři hodiny na místo již zmiňovaného objektu pro operační příběh továrny a šli jsme ji zničit. V továrně, která nenápadně vypadala jako zřícenina hradu, jsme vyložili půl tuny semtexu a odpálili jsme ji do vzduchu. Pak už jenom kostel a hajdy do svých domovů.

Sepsali účastníci Wexlák a Kibitz

HRANICE

Osobním setkáním proti strachu

Ve středu 28. 11. 2015 jsme vyrazili v pěti na srbsko - chorvatský hraniční přechod Berkasovo – Bapske. Lezla na mě chřipka a psychicky jsem se na to necítila. Nechtělo se mi jet do místa, kde už bylo i beztak dost dobrovolníků (sešlo se nás tam v tomto čase 130), řešila jsem morální dilema „uprchlické turistiky“, postrádala jsem motivaci. Podle manuálu dobrovolníka bych si měla spíš říct, že nepojedu a nechám to jiným. Začínaly podzimní prázdniny a přece jen bych měla raději zůstat s rodinou a podniknout s nimi nějaký výlet, dát zkrátka svůj čas nejbližším, honilo se mi hlavou. Naplněná otazníky, co čekat od pěti dnů na hranicích s uprchlíky, jsem seděla v jedoucím autě a snažila se spát.

Do místa určení jsme dorazili kolem 21:30, v době, kdy začínalo přicházet více a více prchajících, což znamenalo, že jsem se během 5 minut setkala se dvěma velkými rodinami s malými dětmi a s paní z Eritreje, která krátce na to porodila své druhé dítě. Po setkání s kamarády, kteří přijeli ten samý den, jsem se rozhodla jít spát, abych mohla být užitečná následující den.

Před usnutím jsem přemýšlela nad tím, jak jsem se během září zúčastnila několika debat o uprchlících a řekla jsem si, že na další již nepůjdu, že radši pojedu reálně pomoci, než že o tom budu stále s někým diskutovat. Usínala jsem tedy s pocitem, že mám následující čtyři dny možnost něco fakticky udělat a potkat se s uprchlíky tváří v tvář.

Následující čtyři dny jsem se ze všeho nejvíc potkávala s uprchlíky „na lajně“ jako živý mantinel mezi padesátičlennými skupinami, které naplňovaly vždy jeden autobus, který je odvážel do Opatovače, velkokapacitního uprchlického tábora. Hrála jsem si s dětmi a rozdávala promrzlým lidem čaj. Také jsem třídila oblečení ve skladu a vyhledávala v něm, co bylo zrovna potřeba. I přes to, že nás bylo v místě dost, pro každého se našla práce, která se dala dělat od rána do večera.

Při rozdávání čaje, povídání si s jednotlivci a rodinami a skotačení s dětmi jsem úplně zapomněla na svou ztracenou motivaci. Přestala jsem se ptát na to, proč tam jsem, k čemu jsem tam dobrá a jestli to má nebo nemá smysl. Stali se na chvíli součástí mého příběhu a já toho jejich.

Povídali jsme si anglicky a francouzsky o tom, jak dlouho jsou na cestě, odkud jdou a kam směřují, povídali jsme si o problémech, které je

potkaly a taky o tom, proč se vlastně rozhodli uprchnout. Téměř každý mi řekl, že by se nejradši vrátil hned zpět do své země, kdyby se dozvěděl, že tam je mír. Setkala jsem se s padesátníkem z Afghánistánu, který strávil 3 měsíce v bulharském vězení za překročení hranice – utíkal před Talibanem a deklaroval se jako uprchlík. Povíдали jsme si se Syřanem, jaderným inženýrem, který přišel o práci a domov. Silný rozhovor jsme měli s asi pětadvacetiletým Íráčanem, který byl pět měsíců vězněn za své politicky opoziční názory, dostával elektrošoky a ve chvíli štěstí po propuštění uprchl ze země. Viděla jsem mnoho uplakaných dětí, které nevěděly, co se děje, jejich rodiče, kteří s nimi vyrazili na riskantní cestu za bezpečím. Viděla jsem mladé odhodlané lidi, ale i staré, zimou zmožené dědečky a babičky. Mnoho mužů bez rodin počítalo s tím, že za nimi rodiny budou moci dojet.

Často mi byla zima, byla jsem unavená a měla jsem hlad, ale věděla jsem, že v neděli ráno nasednu do auta a pojedu domů. Do země, kde mě nic nebude ohrožovat na životě, za rodinou, do tepla. Do země, kde lidi často trápí, že zrovna zdražili rajčata nebo, že se večer ochlazuje. Do země, kde se tvrdí, že na evropské území by nepustilo běžence 70 % respondentů, 36 % pak zcela odmítá, aby se tuzemské úřady o část uprchlíků postaraly, spíše proti je 28 % respondentů. Ale i s tím, aby Česká republika část běženců ze solidarity přijala, souhlasí skoro čtyřicet procent lidí.

Setkání se soudržnými rodinami, kde se muži ke svým ženám chovali hezky a mladí měli úctu ke starým, mě přesvědčilo o tom, že se my „křesťané z Evropy“, máme dost co učit o vlastních hodnotách. Vzpomněla jsem si na naši rozvodovost a seniory v domovech důchodců. Vzpomněla jsem si na naši vládu i prezidenta, a vytryskly mi slzy smutku a vzteku. Osobním setkáním proti strachu a předsudkům je něco, co si budu navždy pamatovat a pošlu to dál. Nejdřív vyplašené rodině a pak komukoli, kdo to bude potřebovat. Pět dní na srbsko – chorvatských hranicích bylo podobných bojovce na táboře, uprchlíci procházeli jednotlivými stanovišti, kde získávali informace a pokračovali dál po trase. Pár slz na tváři se objeví ve chvíli uvědomění, že to je život a ne jen hra.

Barbora Matysová
bývalá členka oddílu MK

BY THE WAY

Tradičně se konaly různé akce. Například 11. Blanické hry či Blanický kompas tentokrát u tučňáků na daleké ledové pustině. A k tomu všemu byl v květnu Intercamp v Česku. Nic z výše uvedeného, stejně jako hromada jiného, se do časopisu nesešlo. Tak přinášíme alespoň tohle málo.

Rok	Vítězný oddíl	Téma her
2004	Černý šíp	olympiáda
2005	Černý šíp	olympiáda
2006	Statečná srdce	olympiáda
2007	Modrý klíč	olympiáda
2008	Scarabeus	Starověké Řecko
2009	Statečná srdce	České báje a pověsti
2010	Keya	Piráti
2011	Keya	Mimozemšťané
2012	Říčany	Stavba měst
2014	Černý šíp	Zimní olympijské hry
2016	Černý šíp	Karel IV.

4 dny dobrodružství | Intercamp 2016

Junák - český skaut

✓ Odebíráno 883

927 zhlédnutí

RYSÁK JE TU!

Na tábořiště či poblíž přijede auto, to většinou neunikne žádnému průměrně zrakému vedoucímu. Když přijede auto, většinou to něco znamená - že někdo přijel. Kdo ale sedí v autě je zatím neznámé. Většinou až osoba vystoupí, je jasné za co se dá považovat. Pokud známe Rysáka, víte že si ho s nikým splést nemůžete, vypadá jak vypadá, dvojníka pokud vám nemá, a když u Vás vystoupí, jistě víte co vás čeká...

Požádal jsem Rysa o pár slov k táborům Blaníku, dostalo se mi pár slov, tak snad na táboře prohodíme víc:-)

Rys: „*Musím přiznat, že návštěva táborů našeho okresu a tedy i Blaníku je opravdu krásný zážitek a každý rok se těším, až je zase navštívím.*”

ROZVRH NÁVŠTĚV LETNÍCH TÁBORŮ 2016

POŘÁDANÝCH STŘEDISKY POD ORJ PRAHA 4

Jako každým rokem se i letos přijedeme podívat na vaše tábory a potěšit se z vaší práce a činnosti v průběhu skautského roku. Posíláme pořadí, ve kterém tábory navštívíme a budeme se těšit na setkání. Termín návštěv je 08.07 – 10.07.2016. Navigátora bude letos dělat Pavel Borský-Havran a moc se těší!

Pořadí návštěv: Pátek 08.07.2016

- 1) 7.Blaník – oddíl 137-4 Štichovice – Magdaléna Zindulková-Máďa
 - 2) 7.Blaník – oddíl 137-2 Manětín-Lipí – Veronika Šilhavá-Slunce
 - 3) 7.Blaník – oddíl 077-3 Holostřevy – Matouš Bořkovec-Malina
 - 4) 32.Platan – oddíl 140 Chobot – Pavel Murár-Pája
 - 5) 43.Paprsek – oddíly 35+177 Šimanov – Jakub Dienstbier-Doktor
- Požádáme o nocleh – díky předem!

Sobota 09.07.2016

- 6) 5.Modřany – oddíl 75 Kralovice – Vladimír Pechoč-Zajíček
- 7) 32.Platan – oddíly 12+180 Kovářov – Iva Urbánková-Ivanka
- 8) 7.Blaník – oddíly 138-3+4+4 Rybník - Tereza Jirsová,

Pavel Matys-Rádio, A. Vejdrová-Mufi

- 9) 7.Blaník – oddíl 262-1 Malonty – Filip Černý-Bobeš
 - 10) 34.Ostříž – oddíly 145-1+3+7 Volfířov – Stanislav Míka-Standa
- Požádáme o nocleh – díky předem!

Neděle 10.07.2016

11) 7.Blaník – oddíl 44-3 Valeč – František Vítek-Franta

12) 34.Ostříž – oddíly 66-1+3+9 Bohdalín - Markéta Vaněčková-Apollo

+varianta: začátek tábora 09.07 (ve stavbě – pouze mrknutí na ruch tábora)

13) 7.Blaník – 20-0 Nedrahovice – Martin Herda-Jestřáb

+varianta: 7.Blaník – 138-0 Lesná u V. Chyšky – Anna Manková-Klubko

Těšíme se na setkání!

Zdraví

Rys

Prosíme Máďu aby poslala popis auta:-) Na tábor nejezdí jen Rysové ale i vlci z hygien, tak ať víme komu stavíme na kafe :-)

koment Radio

LENKO,
KAFE!

PIŠTE! PĚKNÉ TÁBORY

Časopis 7. skautského střediska Blaník Praha.

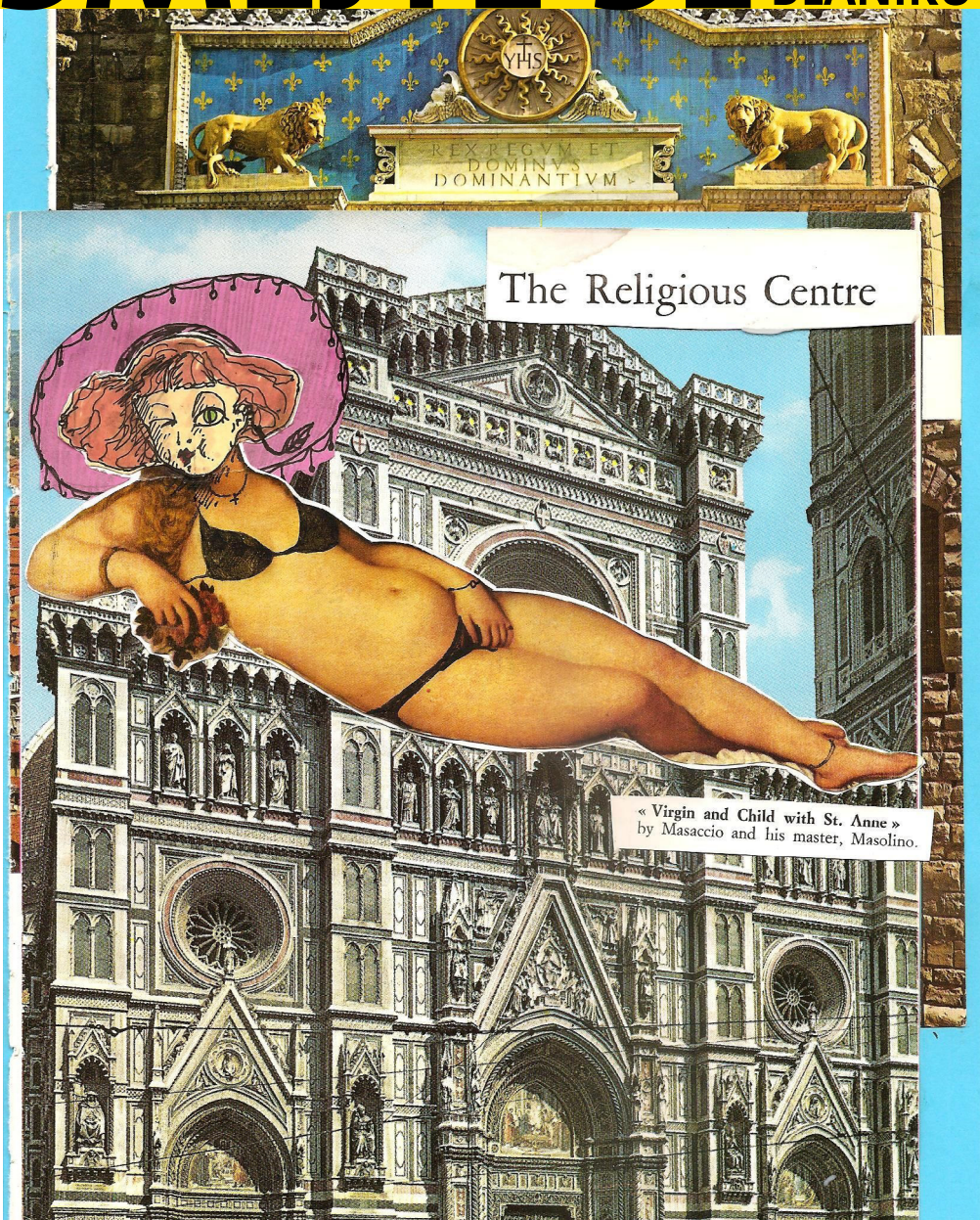
Redakce: Pavel Matys - Rádio, Kateřina Zajáčková - Škubka.

casopisblanik@gmail.com, červen 2016

sazba: Vojtěch Petr - Ojta

tisk: Radim Tesárek - Strejda, Otesánek, Picasso, etc.

SMĚJTE SE S DÍVKOU BLANÍKU

Chlapík si v krčmě postupně objednává 1 pivo, 1 pivo, 2 piva, 3 piva, 5 piv... Barman to komentuje: "Fibonacci, ty se zase ožereš jak hovado!"